

[Ib Nørlund]

lagt frem. Landets eneste stålværk er ved at blive klemt ned af EFs nye stålfordning, og til morgen begyndte fyringerne i stor stil derude. Tekstilindustrien er også ramt og står også over for ny EF-behandling. Fiskeriets udsigter er mørke, og Danmark var da EFs største fiskerination. Fra den 1. januar lukkes der op for EF-opkøb af dansk jord, og for skovområdets vedkommende endda uden nogen som helst begrænsning.

Når hr. Erik Holst siger, at det er konkrete resultater, folk vurderer efter, så er det bl. a. resultater som disse. Når hr. Arne Christiansen siger, at de generelle økonomiske forventninger er blevet opfyldt, så ved jeg ikke, om det var sligt, han havde forventet.

Jeg føler også lige anledning til en bemærkning til hr. Jørgen Junior i anledning af hans særegne deltagelse i EF-jubileringen her. Det, vi her fik forelagt fra et fremskridtspartis side, som før i tiden har udtrykt megen sympati for EF-modstanden, var en ny europæisk trosbekendelse af en højest ejendommelig art. Hr. Jørgen Junior prøvede igennem denne at kalde på en entusiasme, som ikke eksisterer, og hele den erklæring, han her afgav, røg og osede af reaktion lige fra de ældste Karl den Store-tider indtil vor tids helte i den retning. Det var et forsøg på at optræde som en europæisk korsfarer, som ønskede kamplinjer draget ned igennem Europa. Jeg synes, at forskellige af dem, som ellers kalder sig europæere, godt kunne vare sig lidt ved at se, hvordan det bliver, når man drager konsekvenserne helt ud i det Juniorske.

Er der ikke grund til overhovedet at stemme jubeltonerne lidt ned? Jeg forstår, at det ikke engang kan lykkes end ikke i vores herligheds formandstid at få dansk anerkendt som ligeberettiget sprog i EF.

Men der er en forståelseskløft i EF, som er endnu mere afgørende, end hvad der kan komme ud af det, nemlig kløften mellem den evige strøm af skønne forsikringer fra EF på den ene side og EFs realiteter på den anden side, disse evigt tilbagevendende forsikringer om, at nu er man lige ved at løse alle problemerne, og nu har man lige lovet, at der skulle ske noget, og hvis vi bare vil vente, så sker der altså heller ingenting.

Nej, hvis udenrigsministeren virkelig ville vise den politiske vilje og det mod, som han påkaldte sidst i sin redegørelse, så ville han,

når han præsiderer, sige dér: mine herrer, jeg beklager, at det, vi gennemfører nu, strider mod vores lands afgørende interesser. Faktisk lovede vi, at det var noget helt andet, der skulle ske, dengang vi gik ind i EF, og nu kan det være nok. Og så burde han tage sin hat og gå. Men det er selvfølgelig lidt tvivlsomt, om man sådan en eftermiddag skal hengive sig til slige drømmerier. Det er mere at opfatte som et hjertesuk om, hvad der egentlig ville kunne komme ud af udenrigsministerens fortræffeligheder, hvis han brugte sine evner bedre

Niels Helveg Petersen (RV):

Jeg vil begynde med hr. Gert Petersen, hvis afslutning på indlægget er det morsomste, der er sket hidtil i denne debat.

Først vil jeg gøre hr. Gert Petersen opmærksom på, at der, så vidt jeg i farten kan skønne, er i hvert fald to af de i dagsordenen anførte forslag, som allerede er taget af bordet. Det gælder det om mayonnaise, og det gælder det om marmelade og gelé af frugt samt kastanjecreme. Disse forslag er blevet taget af bordet i slutningen af 1975 eller 1976 og er, så vidt jeg ved, ikke siden genoptaget. Der knytter sig i øvrigt det morsomme til mayonnaisedirektivet, hvis vi endelig skal tale om det, at det var det første forsøg på at lave en såkaldt optionel harmonisering inden for fødevarerområdet.

Hvad de andre harmoniseringsforslag angår, så vil jeg dog advare imod at tro, at det umiddelbart er komisk at gennemføre en harmonisering af støjniveauet for tårnkraner, af sømløse gasflasker af stål eller af markedsføring af gødning med højt nitrogenindhold. Jeg vil tro, at når vi kommer lidt ned i diskussionen om disse enkeltspørgsmål – og det synes jeg at markedsudvalget skulle gøre – så vil man opdage, at det hver for sig er værdifuldt at få fælleseuropæiske regler på området, og man vil formentlig også opdage, at der stod ganske overordentlig stærke økonomiske kræfter imod en harmonisering, for det er noget, der ofte er tilfældet. Modstanden imod harmonisering skyldes jo ofte også hensynet til at sikre det enkelte land en industribeskyttelse.

Lad mig om harmoniseringspolitikken i det hele taget sige, at taget hver for sig kan harmoniseringsforslag se latterlige ud, men